G&J: de la rentadora a la xicota perduda

Javier Galiano, al Girona des del 2008, i Josep Maria Luis ‘Jota’, des del 2003, expliquen alguns dels secrets confessables de la seva vida en blanc-i-vermell

El delegat no els veu perquè es gira cap a la grada i Jota fuig al vestidor

Javier Galiano i Jota, en el futbol que hi ha al vestidor local de Montilivi Foto: QUIM PUIG.

L’any del penal de Kiko Ratón ho vam passar fatal; sort de la unió. No cobràvem i hi havia futbolistes [Jorquera i Gerard] que feien de banc

Quan t’oblides la parella al camp després d’un partit, que no t’agradi el pernil o et deixis uns auriculars a l’hotel ja és secundari

A l’autocar, Rubi mirava futbol i més futbol. Hi havia un altre tècnic que es posava ‘Aquí no hay quien viva‘ en DVD i menjava crispetes

Amb Gali treballem junts des del 2008, però fa anys que ens coneixíem del Pencil. Em sembla que quan van inaugurar el bar ell ja hi vivia!

Josep Maria Luis, ‘Jota’,

nascut a Vic el 29 de novembre del 1956 (60 anys), però resident a Girona des dels vuit anys. Encarregat de material del club de Montilivi des d’abans que l’equip pugés a segona A.

Javier Galiano

va néixer a Valladolid el 3 de novembre del 1959 (58 anys). És delegat del Girona des del primer curs a divisió de plata (2008/09).

Dos dels veterans il·lustres de Montilivi. Dues enciclopèdies d’anècdotes. Dos grans amics.

Jota:

“Vaig entrar a treballar al Girona l’1 de maig del 2003. S’havia mort feia poc l’encarregat de material [Tarifa] i n’estaven buscant un. El meu primer partit [a Vilassar] va ser, per desgràcia, l’últim de Raül Agné. Allà es va trencar i no va jugar més a futbol. Dos mesos després vam pujar a segona B al camp de l’Águilas, amb Narcís Julià d’entrenador. Ell era el director esportiu i qui m’havia contractat, però va acabar a la banqueta després de la destitució de Moratalla durant el play-off.”

Galiano:

“Jo, el 2003 estava a la directiva del col·legi d’àrbitres [era tècnicament impossible que una persona amb dos cognoms com Galiano i Lentjo no fos àrbitre]. I també era integrant de l’única penya que el Girona ha tingut mai a tribuna, la Penya Josico [en honor a un jove futbolista que el club va fitxar del Ciudad de Múrcia i que gairebé no va jugar]. Al Girona no hi vaig entrar fins al 2008, la temporada del debut a segona A. Compaginava la feina de delegat amb un altre exàrbitre, Julio Rentero. Jo ja feia onze anys que havia deixat l’arbitratge. El meu últim partit va ser un Rayo-Deportivo com a assistent de Llonch Andreu, a primera divisió.”

Jota:

“Tot i que al Girona no vam coincidir fins al 2008, feia un grapat d’anys que ja ens coneixíem. Del Bar Pencil [no confongueu el Bar amb el VAR], per exemple. Vaig anar-hi a la inauguració i gairebé asseguraria que ell ja hi feia vida[riu].”

Galiano:

“Home, d’això dels bars en podríem fer una guia, eh? Em sembla que el 90% dels jugadors que el Girona ha tingut a segona A [131 en total] han passat pel Pencil. I et diria que el 80% estan bojos pel pollastre d’en Pedro. Quan dic una guia no vull pas dir de Girona, sinó de tot Espanya: Osca, Sòria, Huelva, Madrid... Digueu-me on aneu i us recomanaré un lloc per menjar el millor pop, els millors ous remenats i beure el millor vi... De vegades sopem dos cops, perquè el sopar de l’equip no ens el podem saltar.”

Jota:

“Jo també us puc fer una guia sobre com posar una rentadora. Calculo que en dec haver fet posat unes 5.000. Si un dia no la faig, ho trobo a faltar. Sort que són industrials i que a la rentadora hi caben 17 quilos de roba i a l’assecadora, 25.”

Galiano:

“Doncs jo tinc el mèrit de ser el company de bugaderia de Jota [així s’autodenomina el delegat] i no haver posat ni una sola rentadora en la meva vida. Ni a casa.

Jota:

“Doncs apa que no serà per la dificultat! Només és prémer un botó i la màquina ho fa tot. El que és fotut és preparar la roba, plegar-la, posar cada cosa al seu lloc. Que si aquest jugador es compra els seus calçotets, que si l’altre vol els mitjons curts, que si l’altre els vol més llargs... Sort que no els he de netejar les botes i que això ja s’ho fan ells. És el primer que els dic quan arriben. Tot i que n’hi va haver un que tant sí com no volia que els les llustrés [Brian Sarmiento]. Fins i tot en Cañas s’hi va mig enganxar i li va dir de què anava. Al final li passava un drap per sobre i apa! Potser ara a primera són més pijos i no me n’escapo. No ho sé...”

Galiano:

“Doncs per molta memòria que faci et diria que mai he tingut cap problema amb cap jugador. Han estat un cel de futbolistes. Almenys amb nosaltres [també parla per Jota].”

Jota:

“I d’hores sí que no sé pas quantes n’he fet. Mare meva!”

Galiano:

“Doncs jo pla n’he fet, també! [Després d’escoltar aquesta frase, els entrevistadors exigim imperativament una argumentació convincent]. Jo estic obert les 24 hores. El mòbil és la meva eina principal. Si un jugador es posa malalt de matinada, el Whatsapp el rebo jo. Si un necessita una cosa a primera hora del matí o a última de la nit, també. A qui us penseu que va trucar Jandro quan va tenir l’atac d’apendicitis? I si està amb els nens, sabeu amb qui s’han de quedar? I ara digueu-me gandul, va! [riu]”

Jota:

“Tenim feines ben diferents, però som els únics que estem en els dos grups de Whatsapp, que són totalment independents l’un de l’altre: el de la plantilla i el del cos tècnic. Que què s’hi diu? Doncs el que es diu a tots els grups. Coses de feina i coses que no són tant de feina.”

Galiano:

“Conservo els grups de cada temporada. El que encara està molt actiu és el de Vamos Gentuza, de l’any de Rubi [temporada 2012/13, la del primer play-off]. Vam quedar que deu anys després, o sigui el 2023, ens hem de retrobar tots per rememorar aquella temporada.”

Jota:

“Dels entrenadors, Rubi era una exageració. Quan pujava a l’autocar només mirava futbol, futbol i més futbol. I Machín, déu-n’hi-do, tot i que no tan exagerat. I ara diré el pecat però no el pecador: n’hi havia un que menjava crispetes i duia el DVD amb tots els capítols d’Aquí no hay quien viva. I un altre que feia el vermut a l’autocar i li encantaven les pel·lícules d’acció amb molts de trets.”

Galiano:

“Un dia que ho vam passar fatal a l’autocar va ser al setembre després d’un partit a Albacete. El president [Josep Gusó] ens havia comprat vestit i corbata. Ens obligava a anar així. Després del partit feia 40 graus i tothom estava amarat de suor. Vam parar a Almansa i ens el vam treure. I et diria que mai més ens el vam posar. En alguns desplaçaments, el dúiem Raül [Agné] i jo. Ningú més.”

Jota:

“A l’autocar encara es juga molt a cartes. A la pocha, al pòquer, a la botifarra, però això només el cos tècnic, eh? Tot i que l’entreteniment principal és el mòbil.”

Galiano:

“Que què va passar a Tarragona amb els mòbils? Els primers que vam quedar parats vam ser nosaltres. De pedra, vam quedar. Una broma a quatre amics que surt a la llum per un seguit de desgraciades casualitats i que es fa viral. No cal incidir-hi més perquè l’afició sap que aquell fet és totalment esbiaixat amb el que tota la plantilla sense excepció pensa dels seguidors del Girona, amb qui estem encantats.”

Jota:

“No cal afegir-hi res, de l’afició. Veient l’últim partit, la rua, com ens han animat tot l’any, com ens estimen. Ens va saber molt greu perquè tot estava cruelment tret de context.”

Galiano:

“Ep! Aquí es paguen multes per tot, eh? Pels retards en els entrenaments, per agafar el mòbil quan no toca, pels jugadors que s’excedeixen del pes... N’hi ha de barates que se sumen i serveixen de tant en tant per anar a sopar. Però n’hi ha de més greus que són pagar un pica-pica que val uns 250 euros o, la més seriosa, un sopar per a tota la plantilla [uns 40 ganuts] que val uns 900 euros.”

Jota:

“L’any que ho he passat pitjor? Tots els que hem estat a punt de baixar, que han estat uns quants! El dia del penal de Kiko Ratón em vaig posar al túnel de vestidors, resant a l’escut. Si ja es va fer llarg veient-lo en directe, imagina’t no veient-lo! Vaig sentir el bram de desolació de Montilivi i poc després l’esclat. Van ser dècimes de segon, però es van fer eternes.”

Galiano:

“Jo no veig mai cap penal. Quan n’hi ha un a favor em giro cap a la grada. Curiosament, l’any de l’ascens és la primera vegada en nou temporades que n’hem tingut més en contra que a favor.”

Jota:

“El camp on he patit més és el Toralín, a Ponferrada. Teníem els dos peus a segona B fins que van aparèixer Ortuño per fer l’1-2 i Becerra per evitar el 2-2. O això em van explicar, perquè jo ja era al vestidor mig desesperat, amb Felipe. I l’any que ens vam classificar per al tercer play-off, també vaig patir el que no està escrit fins que vam fer el 0-1 poc abans del final.”

Galiano:

“Jo, per patiments, la segona temporada. Penal de Kiko Ratón a banda, va ser un autèntic suplici. Per sort, vam tenir el vestidor més unit que he vist mai, amb futbolistes com Gerard López i Albert Jorquera que feien de banc i deixaven diners a futbolistes que feia cinc mesos que no cobraven.”

Jota:

“Sí. I també l’any de l’ascens a segona A (2007/08). Ja ho deia Matamala. L’equip va salvar el club. Si no pugem, no sé què hauria passat. Raül també sabia portar molt bé el grup. Les formes el mataven [a Agné], però en les distàncies curtes era el rei. No conec ningú que parli malament d’ell. Ni de Javi López. Tampoc de Cristóbal, però a aquest alguns veterans li van pujar a cavall i va ser massa condescendent.”

Galiano:

“Si els entrenadors són resultats, aquest home és Machín. Ens ha salvat del descens, ens ha classificat per a dos play-off i ens ha fet pujar a primera. I ha posat en pràctica un sistema que és l’ADN d’aquest equip. Ja ho diuen els rivals, que som l’equip més pesat de tots.”

Jota:

“Ens ha conduït al millor moment de la història, que és l’ascens. El partit [contra el Saragossa] va ser el de menys. Després de tantes patacades, aquell 0-0 va ser or.”

Galiano:

“Manies? Els jugadors n’estan plens. A Jandro, Becerra i Borja García, el pa havia de ser sense tomata. Migue necessitava menjar sí o sí galetes maria per esmorzar. D’aquesta temporada, n’hi ha un que no li agrada el pernil ibèric i un altre que no beu ni aigua, només suc de taronja natural [ja posem nosaltres els noms en off: Pablo Maffeo i Mojica].”

Jota:

“Jo també en tinc, de manies. Cada partit em perdo un gol. Quan fumava, me n’anava a fumar convençut que si hi anava, marcaríem. Ara, o surto al camp uns minuts després o me’n vaig uns minuts abans. I de vegades funciona, eh?”

Galiano:

“Una de les millors anècdotes va ser després d’un partit. Em ve la parella de Luso i em pregunta: «Saps on és en Luso?» Se l’havia oblidat! Quan t’oblides la xicota al camp, que et deixis les ulleres [algú se les ha deixat tres vegades], els auriculars o altres estris a l’hotel és secundari. Tampoc mai ningú no ha perdut el vol, tot i que un dia a Cadis hi va haver antidopatge i no hi havia manera que Matamala omplís el pot. L’equip se’n va anar abans i nosaltres vam sortir a misses dites. El taxi ens va costar 200 euros però vam arribar a temps, d’un pèl.”

Jota:

“Després hi ha les supersticions. Amb la samarreta del City no hi havia manera de guanyar... fins que vam posar-nos els pantalons blancs!”

Galiano:

“La millor va ser quan vam jugar amb la samarreta de la senyera a Valdebebas [camp del Madrid B]. No hi havia cap motiu, però ens va venir de gust [ho diu un de Valladolid!].”

Jota:

“El millor àrbitre de primera ha estat Hernández Hernández perquè es va equivocar al camp del Betis contra el Barça [riu]. A nosaltres ens en va expulsar dos a Salamanca i quatre a Cartagena.”

Galiano:

“Els àrbitres ho fan bé! [ai, la deformació professional]. Tenen dies bons i no tan bons, com tothom. És cert que aquest any n’hem tingut tres vegades un que, curiosament, ha tingut tres mals dies.”

Jota:

“Parlant de mals dies, també en tenim de dolents. No vull recordar Lugo, però digerir allò va ser dur. A sobre, ens

van acabar tancant part del camp pels incidents [un cop d'ampolla a un assistent]. No dic que no fos just, però altres clubs han fet coses de l'estil o pitjors i no els ha passat res. I pels que ja hi som fa més anys, hi va haver un descens a tercera [temporada 2004/05] que també va fer molt mal."

Galiano:

"I les lesions greus. Amb això sí que em cau l'ànima als peus. La de Ion Vélez va ser terrorífica. I la d'Òscar Álvarez, Benja, Acuña, Mas... Mai no arriben en bon moment, però sempre recordaré la de Richy. Era un entrenament. El mister va dir "un minut més", i zas, els encreuats a rodar."

Jota:

"Per sort, a la balança hi ha moltes més coses bones."

Galiano i Jota:

"I moltes més coses que no es poden explicar. Secrets inconfessables!"

Publicat a:
-L'Esportiu. Comarques Gironines 09-07-2017 Pàgina 6

Font del document:
http://www.lesportiudecatalunya.cat/futbolcat/article/1189949-g-j-de-la-rentadora-a-la-xicota-perduda.html